

Цей день для нас смутком оповитий

УТОС... Багато хто й сьогодні не знає цієї абриватури, хоча не раз зустрічався із нею в повсякденному житті. Це -- Українське товариство сліпих, громадська організація, котра об'єднує в своїх рядах людей, що частково або повністю втратили зір. Цю втрату важко поставити в один ряд з іншими вадами здоров'я громадян -- німотою, глухотою тощо. Бо зовсім сліпа людина -- почасти безпорадна, для якої життя -- суцільна темрява, довга-предовга ніч.

Сто вісімдесят інвалідів по зору 1--2 груп налічує нині наша територіальна первинна організація, що діє на території Володимирецького та Зарічненського районів і міста Кузнецовська. Сто вісімдесят різних за віком людей, котрі шукають своєї опори в житті, в боротьбі з власною бідю. Втім, біда ця не тільки їх власна, а й всіх родин, в котрих живуть незрячі. Прикро, що нинішній бідовий стан нашої країни не дозволяє зробити для них того, що роблять у цивілізованих державах. Хоч благих намірів для цього не бракує, але все впирається в нездоланні перепони на шляху економічного розвитку суспільства.

Територіальній організації щорік важче виживати. Ще не так давно за рахунок надходжень із центрального управління УТОС ми мали змогу матеріально підтримувати незрячих, забезпечувати їх медикаментами, оргтехнікою, мати вдосталь путівок на оздоровлення. Нині ж найчастіше доводиться розраховувати на дрібні подачки благодійників. Але як рідко на нас звертають увагу! Лише окремі з них все ж

На чийсь долю випала інвалідність від народження, хтось підірвав своє здоров'я і силу у важкій праці або в результаті хвороб чи нещасних випадків. Але є ще серед нас і ті, кому чудом вдалося вижити в кривавій січі на фронтах і у ворожому тилу Другої світової: заслужених і таких же понівечених тілом. Але не духом!

Фото Сергія Дуляницького.

знаходять спромогу хоч чимось посприяти нашим інвалідам, в міру своїх сил і

можливостей виділити їм децицію. Я маю на увазі дирекцію крохмале-патокового заводу, підприємця з Кузнецовська Павла Дорожинського. Ось, мабуть, і весь перелік добродійців. На жаль, відійшла від наших проблем дирекція РАЕС, яка свого часу була

нашим найнадійнішим другом.

Втім, правління нашої організації не сидить, склавши руки, вирішує чимало поточних побутових проблем. Найчастіше, звичайно, доводиться займатися питаннями земельних наділів для інвалідів. Та біда в тому, що й тут не завжди вдається пробити "броню" байдужості, якогось незро-

зумилого ставлення до можливостей і запитів незрячих.

Приклад? Він -- у цього річного розподілі земельних площ. Чому, приміром, для незрячих людей не виділити певний масив поблизу райцентру: щоб і земля була більш оброблена, і добиратися до неї було не так накладно? Так ні, виділили її за кілька кілометрів від Володимирця, до того ж настільки запущену, запирієну, що багато кому довелося відмовитися від цього "дару".

День інвалідів -- це, власне кажучи, далеко не свято для людей із серйозними вадами здоров'я, на протигагу професійним святам. Більш за все, це -- данина тим членам суспільства, які свого часу багато зробили для держави, на трудовому посту втратили найцінніше, що мали, -- здоров'я. Тож і прикро, що суспільство не завжди може віддячити своїм громадянам.

Цей день все ж для нас багато важить, хоч і оповитий смутком -- від того, що нас вважають у якійсь мірі неповноцінними, баластом для держави. Але ми себе такими не вважаємо. Прикладом мужності й незборимості інвалідів може стати їх участь в діяльності спеціалізованих підприємств УТОСу, виступи спортсменів-інвалідів на цьогорічних параолімпійських іграх в Сіднеї.

А згаданий смуток ми постарасмося децю розвіяти -- урочистими зборами з нагоди цього дня, невеличким концертом. Хай цей світлий промінчик людської радості стане певною розрадою багатьом тим, хто потребує невеликого -- елементарної уваги до себе.

Микола ТАРАСЮК,
голова ТПО УТОС.